

[Munch-Petersen.]

tiden ellers 4 Aar; her varer det altsaa 9 Aar, inden man opnaar at blive virkelig ansat i en udlært Stilling. Følgen er da ogsaa den, at Postbudenes Antal gaar tilbage. I 1920 blev der afskediget 300 Postbude; siden den Tid er Postbudenes Antal ikke forøget, men tværtimod sænket. I 1921 havde man i Lokalporto-Omraadet her i København 1548 Postbude, i Dag er der i det samme Omraade 1493 Postbude, idet man i det Antal, der angives for København, maa trække 16 fra i de Omraader, der siden 1921 er blevet Lokalporto-Omrader; det betyder altsaa en Formindskelse af Postbudenes Antal med 55, men samtidig er Befolkningen gaaet frem, der er kommet 80 000 nye Husstande til, og Postforsendelsernes Antal er i høj Grad forøget. Som Eksempel kan man tage en saadan Ting som de adresseløse Forsendelser, hvis Antal er steget meget stærkt i de sidste Aar. I 1932 har der været 13½ Million adresseløse Forsendelser. Man hævder ellers paa andre Omraader, at Storbyens Vækst og Befolkningens Stigen kræver øget Arbejdsstyrke — det er det Argument, man stadig anvender, naar man skal begrunde Udvidelsen af det københavnske Politi, men for Postbudene gælder øjensynligt noget andet.

Og det samme, der gælder for Statens Tjenestemænd, gælder for Kommunernes Tjenestemænd, hvad enten disse Kommuner har det ene eller det andet Parti i Spidsen. Man kan tage Eksemplet fra Aarhus, hvor det i den Voldgiftskendelse, der blev afsagt med Statsministeren som Opmand, udtrykkelig blev fastslaaet, at man havde intet andet Hensyn at tage end Hensynet til Kommunens Finanser, intet Hensyn til Vælgernes Ønsker. Vi ved jo, at Socialdemokratiet er et Parti, der staar fast paa Grundlovens Grund; jeg maa ogsaa anerkende, at dette Parti virkelig følger Grundlovens § 55, hvorefter Rigsdagsmænd ikke er bundet ved nogen Forskrifter fra deres Vælgere — hvordan det er med at være bundet af Overbevisningen, skal jeg lade være usagt, for det er som bekendt ikke tilladt at beskyldte nogen for Grundlovsbrud. Man kan ogsaa anføre en Artikel af Forretningsfører Th. Thomsen i selve det socialdemokratiske Tidsskrift „Socialisten“ for December 1933, hvor han netop, tvunget frem af Stemningen blandt Tjenestemændene, føler sig nødsaget til at fremhæve det Modsætningsforhold, der er mellem Socialdemokratiets Valgløfter og deres Praksis, i dette Tilfælde i Københavns Kommune. Tjenestemændene er heller ikke blevet

spurgt om deres Mening om dette Forslag; man har ganske vist indkaldt et Par Formænd for nogle af Tjenestemændene, men andre Organisationer giver man overhovedet ingen Forhandlingsret, f. Eks. den Organisation, som omfatter det store Flertal af de københavnske Postbude, Københavns Postbudeforening har man slet ikke givet nogen som helst Forhandlingsret. Men selv om man indkalder Lederne for andre Organisationer, betyder det ikke, at man spørger Medlemmerne. Naturligvis er Tjenestemændene aldeles ikke villige til at gaa med til denne Lønnedskæring. Man begrunder det ud fra Samfundshensyn, ud fra Lighedsprincippet. Det minder mig om, at jeg paa et Møde hørte en Socialdemokrat sige, at nu var der skabt Lighed, for organiserede og uorganiserede arbejdsløse fik det samme paa Socialkontorerne — han glemte bare at bemærke, at Ligheden var skabt derved, at de organiserede arbejdsløse paa Socialkontoret nu faar mindre, end de før havde faaet. Det er den samme Slags Lighed, man vil skabe her: Lighed nedad! Man skærer dem ned, som muligvis kunde faa lidt mere end andre, for at Nedskæringen skal ramme alle. Og samtidig vil man naturligvis anvende dette over for den øvrige Arbejderklasse. Det er vel nok det afgørende, det er den vigtigste Grund til, at man allerede nu fremsætter Lovforslaget, for at faa det hurtigt gennemført eller i hvert Fald hurtigt bekendtgjort, nemlig at man vil benytte denne Lov i Overenskomstssituationen over for Arbejderne. Det har jo altid været saaledes, at naar man gik til Angreb paa Statens og Kommunernes Tjenestemænd, anvendte man det som Argument over for de Arbejdere, der beskæftiges hos de private Arbejdskøbere.

Vor Stilling er naturligvis den, at vi er imod disse Nedskæringer for de lavere Tjenestemænd. Vi har tidligere anvist, hvorledes man kan skaffe Penge, bl. a., hvad selve Tjenestemændenes Lønninger angaar, ved at nedskære de højeste Tjenestemandslønninger, de Lønninger, som ligger paa over 7 000 Kr. Den socialdemokratiske Sandhedsfakkel her i København refererede denne min Udtalelse under Finanslovedebatten saaledes, at det kommunistiske Parti ønskede en Nedskæring à la Madsen-Mygdal, og hævdede, at vi ønskede samtlige Tjenestemandslønninger skaarret ned til 3 000 Kr. Nedskæring à la Madsen-Mygdal paa samme Maade, som man paastaar, vi ønsker Diktatur à la Hitler, ganske vist med den „ganske uvæsentlige“ Forskel, at vi ønsker Nedskæring paa de højeste Indtægter, me-